

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 715/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „Војвођанска банка“ АД из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., против тужене Општине Бела Црква, чији је пуномоћник Ненад Гуцуљ, адвокат из ..., ради утврђења права сусвојине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Панчеву и Вишег суда у Панчеву, на седници одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Виши суд у Панчеву.

Образложење

Виши суд у Панчеву, решењем П 209/19 од 13.09.2019. године, огласио се стварно ненадлежним и одлучио да списе предмета уступи стварно и месно надлежном Привредном суду у Панчеву. У образложењу је указао, да, како је тужбу поднео тужилац као привредни субјект против тужене као правног лица и спор настао у обављању делатности тужиоца, јер према наводима тужбе, тужилац је по позиву тужене због великог обима посла донео одлуку да отвори свој организациони део, пословну јединицу у склопу Главне филијале Вршац, услед чега је уследило и закључење уговора о закупу непокретности са туженом, те новчаних улагања у адаптацију и реновирање пословног простора, на основу чега се сада тужбом тражи утврђење права сувласништва или исплата уложених новчаних средстава, да је за даље поступање стварно надлежан Привредни суд у Панчеву, на основу одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова.

Привредни суд у Панчеву, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 298/2019 од 26.11.2019. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да у конкретној ситуацији се не ради о спору који је настао у обављању банкарске делатности, већ да је у питању спор где се примарни тужбени захтев односи на утврђење права сусвојине и права сукоришћења непокретности на основу адаптације, реконструкције и доградње, а да се евентуални тужбени захтев односи на новчано потраживање на име инвестиционог улагања у предмет закупа, па да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Панчеву.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Панчеву.

Тужба је поднета 30.07.2018. године. Предмет тужбеног захтева је утврђење да је тужилац сувласник и држалац пословног простора у поткровљу, изграђеног у улици ... број .. на кат.парцели број ..., уписаној у лист непокретности број ... К.О. Бела Црква, што је тужена дужна да призна и трпи и тужиоцу изда ваљану исправу на основу које ће се тужилац укњижити као сувласник – сукорисник за сувласнички - сукориснички удео у $\frac{1}{2}$ дела ове непокретности, пословног простора у поткровљу и као сукорисник описане катастарске парцеле, на којој је непокретности изграђена код РГЗ Службе за катастар непокретности у Белој Цркви. У тужби је предложено да уколико суд не усвоји примарни тужбени захтев, да се према евентуалном тужбеном захтеву обавезе тужена да исплати тужиоцу на име инвестиционог улагања и повећања вредности – бонификације описане непокретности износ од 6.000.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до коначне исплате. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 6.000.000,00 динара.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова између осталог је прописано да, виши суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије. Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. овог закона, да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супраничарства.

Према томе, како је тужилац означен као привредни субјекат, а тужена као правно лице, то није испуњен субјективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова. Поред тога, како је предмет примарног тужбеног захтева утврђење сувласништва и сукоришћења на описаној непокретности и евентуални тужбени захтев односи на исплату износа од 6.000.000,00 динара, то се не ради о спору који је настао између привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, због чега није испуњен објективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, па је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Панчеву, на основу одредбе члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова, а у вези члана 403. став 3 ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**